

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682238528/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Da jeg om Aftenen ene vandrede gjennem Gaderne i den fremmede By, for at finde til *Hôtel de Bavière*, gik jeg vild og kom saaledes til »Auerbacher-Kellers», der, som bekjendt er mærkelig ved *Dr. Faust*, der her, efter Sagnet, foer ud af et Vindue, ridende paa et Viinfad. Jeg gik derned, for dog at have været i det mærkelige Værelse, hvor denne Historie havde passeret; dette var meget lille, og havde kun det ene Vindue, hvorigjennem Faust var reden bort. Paa Betrækkene var den hele Begivenhed afmalet, Skade, at de vare lidt for sorte og utydelige.

Her sad ellers tre gamle Personer i en dyb Disput; jeg troer det var om det Ubegribelige, at en Trekant, dog i Grunden er en halv Firkant; det lod til, at de ogsaa paa Vinens Dunster vilde flyve endnu længere, end ud af Vinduet. Tilsidst begyndte de at synge, som *Frosch* og *Brander* i *Goethes Faust*: »es war eine Ratt' im Kellernest!» det vil sige, de sang just ikke denne, men Situationen var den samme; saa at jeg hvert Øieblik skottede til Døren, om ikke *Mephistopheles* kom med Doctoren.

Den italienske Opera-Trup fra *Dresden* var her i *Leipzig*, og gav alt, ved min Ankomst deres tiende Forestilling. Jeg saae: »*Tell*» af Rossini: Stykket er i fire Acter, men da det, uden Forkortninger, vilde blive for langt og trættende, baade for Tilhørerne og de Syngende, havde man, ligesom ved »*Menneskeslægtiens Odelæggelse*», skaar det midt over, saa at man den ene Aften, saae de to første Acter, og den næste Gang, de to sidste. Man blev altsaa nødt til at betale dobbelt, for at see det hele Stykke. Jeg var der begge Aftener, og fik da saa noget Heelt ud deraf.

Ikke et Ord blev talt, Dialogen var Recitativ, men naar Recitativer synges med det Udtryk, som de bleve her, ere de ingenlunde trættende. Signor *Zezi* var en fortræffelig *Tell*, havde et smukt Udortes, og robede ogsaa Tanke og Spil, noget som man fandt mindre af, hos Signora *Palazzesi*, der udførte *Mathildes* Partie; men hun sang smukt, havde Skole, Ynde og Styrke, bare hun ikke havde gjort saa mange Grimasser, lagt Hovedet saameget tilbage, hver Gang hun slog Triller og gjorde de kunstige Løb med Stemmen. Publikum modtog hende med stormende Klap og Bifald, thi hun var meget afholdt, og traadte nu første Gang frem, efter at have ligget af *Fluenza*.

En Signor *Rubini* sang Arnolds Partie, jeg siger sang, thi der var ikke Tanke om Spil. Det var mig en kunstig Marionet, der kun havde